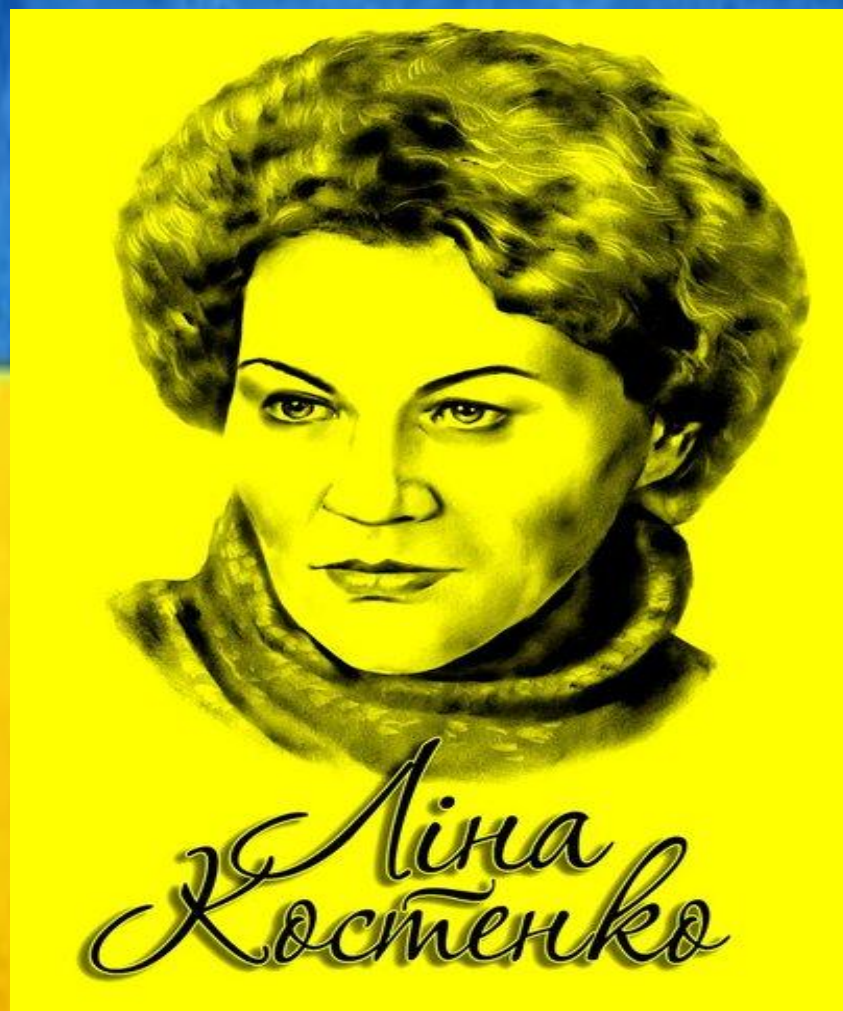

Ліна Костенко-життєвий та творчий шлях.
Найпопулярніші поетичні збірки спадщини

[Ліна Василівна Костенко](#) народилася 19 березня 1930 р. у м. Ржищеві на Київщині в родині вчителів. У 1936р. родина переїхала до Києва, де Ліна закінчила школу на Куренівці і ще школяркою почала відвідувати літературну студію при журналі «Дніпро», який редагував Андрій Малишко. У 1946р. опубліковані перші вірші Ліни. Дівчина поступила в Київський педагогічний інститут ім. М. Горького (тепер педагогічний університет ім. М. Драгоманова), але залишила його і поїхала навчатися в Московський літературний інститут ім. М. Горького.

[Ліна Костенко](#) закінчила інститут у 1956р., а наступного року вийшла перша книжка її поезій «Проміння землі». Друга збірка «Вітрила» була опублікована в 1958р., згодом — збірка «Мандрівки серця» (1961р.).

Одного страшного дня було заарештовано батька та забрано від сім'ї на цілих десять років. Маленька Ліна тоді ще й не уявляла, що таке бути дочкою «ворога народу», вона просто не могла змиритися в душі, за що і чому її такого доброго, розумного, інтелігентного татка так безцеремонно й брутально принизили, відірвали від неї і матері.

У повоєнні роки Ліна почала відвідувати літературну студію при Спільноті письменників України. Вона надовго запам'яталася ровесникам і навіть вже відомим талантам не тільки аристократичною красою, яка свідчила про глибоку духовність допитливого дівчатка-підлітка, а й дивовижно свіжими віршами, оригінальним поглядом на світ і вмінням відтворити побачене несподіваними словами.

**"Людам не те що
позакладало вуха – людам
позакладало душі"**

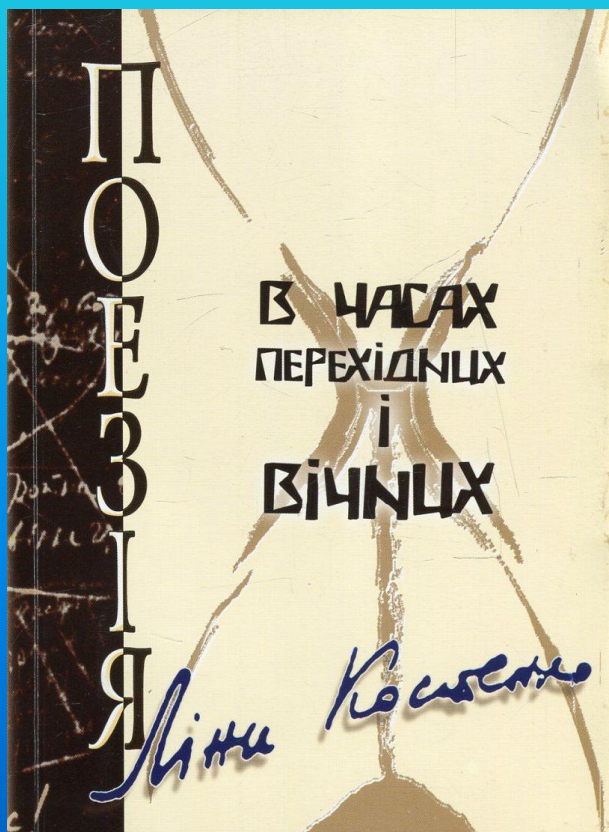
Уже в ранніх віршах Ліни Костенко владарювали глибокі філософські підтексти, що й досі змушують замислитись над не сказаним безпосередньо, але легко вгадуваним. Дебютувавши трохи раніше за «шістдесятників», вона стала їхньою «предтечею», однією з тих, хто повертав поетичному слову естетичну повноцінність, хто рішуче ламав звичні художні критерії. Вихід книжки «Над берегами вічної ріки» став справжньою літературною сенсацією. І не тільки тому, що нею Ліна Костенко поверталася в поезію: читач відчував справжню тугу за книжками, в яких проступає абсолютно незалежне художнє мислення без авторових оглядань на цензорів і редакторів. «Вічна ріка» — вміщує в собі життя окремої людини, помножене на її збагачену й вигострену історичним досвідом пам'ять, «вічна ріка» — це масштабне річище, в якому злилося й нерозривно поєдналося суто особисте й загальнолюдське.

Збірки Ліни Костенко :

- « Проміння землі» -1957 рік ;
- « Вітрила»- 1958 рік ;
- « Мандрівки серця» -1961 рік ;
- « Зоряний інтеграл» -1963 рік (розсипана) ;
- « Княжа гора» -1976 рік (розсипана) ;
- « Над берегами вічної ріки» -1977 рік ;
- « Маруся Чурай» -1979 рік ;
- « Сад нетанучих скульптур» -1987 рік ;
- « Вибране» -1987 рік ;
- «Гіацинтове сонце» -2010 рік ;
- Роман « Записки українського самашедшого» -2011 рік ;
- « Річка Геракліта» -2011 рік.

Ліна Костенко була однією з перших і найпримітніших у плеяді молодих українських поетів, що виступили на рубежі 50—60-х років. Збірки її віршів «Проміння землі» (1957) та «Вітрила» (1958) викликали інтерес читача й критики, а книга «Мандрівки серця», що вийшла в 1961р., не тільки закріпила успіх, а й засвідчила справжню творчу зрілість поетеси, поставила її ім'я серед визначних майстрів української поезії. Збірку «Зоряний інтеграл» заборонили цензурою. Однак письменницю не арештували. Обмеження свободи творчої думки, різні «опали» в часи застою призвели до того, що досить тривалий час вірші Л. Костенко практично не потрапляли до друку

Крест IV степени Императорского ордена Святого равноапостольного Князя Владимира

Лілія Костенко

*Видатна українська
поетеса, лауреат
Державної премії УРСР
імені Т. Г. Шевченка,
лауреат Міжнародної
літературно-
мистецької
премії ім. О. Теліги*

Ліна Костенко

У 1987 році за роман у віршах «Маруся Чурай» була удостоєна Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, а згодом отримала премію фундації Антоновичів. За книгу «Інкустації» отримала премію Франчески Петрарки. 1998 року в Торонто Світовий конгрес українців нагородив письменницю медаллю Святого Володимира.

Ліна Костенко — одна з тих, хто не втратив людської гідності в часи випробувань, і її шістнадцятирічне мовчання не було слабкістю чи компромісом із владою, бо свою позицію поетеса завжди виражала прямо і відкрито. Її принциповість і прямота настільки лякали й дратували представників влади, що вони з величезним задоволенням у будь-який спосіб примусили б її мовчати. Але Л. Костенко користувалась такою великою популярністю і любов'ю читачів, що чиновники просто боялись її чіпати.

ЛІНА КОСТЕНКО

*«Поезія - це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі»*

**"Манія величі - це хвороба.
Комплекс меншовартості -
теж хвороба. Тільки ще
гірша. Бо від манії величі
станеш іспанським королем,
як Поприщин у Гоголя.
А від комплексу
меншовартості відчуєш себе
комахою і побіжиш по стіні,
як Грегор у Кафки".**

Дочка Ліни Василівни Оксана Пахльовська — літературознавець, автор статей про літературу Італії, перекладачка багатьох італійських та іспанських поетів.

Ліна Костенко стала почесним професором Національного університету «Києво-Могилянська академія», її обожнюють студенти і з трепетом ходять на її лекції, пишаючись тим, що можуть слухати «тирана» українського слова. Вона є почесним доктором Чернівецького національного університету.

"Очевидно є люди, не талановиті до любові. І їх дедалі більше"

Дякую за увагу

Виконала: студентка групи
21-БО, Сусленко Анна